1893 - 1963
70-ий РІК ВИДАННЯ І СЛУЖБИ СВОЄМУ НАРОДОВІ ТА ПРАВДІ

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: "SVOBODA", 81-83 GRAND ST. JERSEY CITY 3, N. J. HENDERSON 4-0237 HENDERSON 4-0807 УНСоюз: HENDERSON 5-8740 Тел. з Ню Йорку: BARCLY 7-4125 УНСоюз: BARCLY 7-5337

РІК LXX. Ч. 64. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 5-го КВІТНЯ 1963 10 ЦЕНТІВ — 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDEY, APRIL 5, 1963 No. 64. VOL. LXX.

БІРЖОВА КОМІСІЯ ВИЯВИЛА НАДУЖИТТЯ ПРИ ПРОДАЖУ ЦІННИХ ПАПЕРІВ

Вашингтон. — Комісія Цінних Паперів і Біржі 3-го квітня повідомила Конгрес, що виявлено „поважні надужиття" при продажу цінних паперів на біржових ринках і тому, на думку Комісії, треба нових законів, які дозволяли б на стислішу контролю акцій. Але у звіті виразно стверджується, що немає в продажу „обманних акцій", і тому громадянство не має причини попадати в паніку і тратити довір'я до біржових акцій, тільки повинно бути обережнішим в цій справі. Комісія Цінних Паперів і Біржі пропонує такі заходи, щоб припинити теперішні надужиття: 1) Комісія мала б мати право не дозволити судово караним злочинцям продавати цінні папери; 2) Вона повинна мати право давати дозволи окремим особам на те, що могли продавати цінні папери. Ці особи мали б мати кращий вишкіл в цій ділянці, як це тепер буває; 3) Більші фірми, акції яких продаються „приватно", але не є ресстровані на біржі, мусіли б періодично здавати звіти Біржовій Комісії; 4) Комісія мала б дістати право від Конгресу, щоб недопускати до такої спекуляції на біржі, яка була в роках 1959-1961; 5) Треба б зорганізувати окрему вужчу Комісію, яка могла б слідкувати за промислом краще, ніж Комісія Цінних Паперів і Біржі. Звертають увагу на те, що звіт цієї Біржової Комісії майже не мав впливу на рух на біржі, де ціни навіть дещо збільшилися. Президент нюйоркської біржі Кейт Фанстон заявив, що він негайно буде студіювати звіт Комісії, але при тому додав, що біржа є проти того, щоб Конгрес ухвалював в цій справі новий закон. На думку Фанстона теперішні закони і добра воля біржевих проводів вистачають на те щоб втримати задовільний рух на біржовому ринку. Звіт Комісії дуже великий, бо він обіймає 5 томів і важить 12 фунтів. Комісія, як ми подали вище, домагається нових законів, і то аж 6-ох, що охоронятимуть громадянство проти надужить. Сенатська Підкомісія Цінних Паперів і Біржі, очолювана сенатором Гаррісоном А. Віллямсом, повідомила, що почне переслухання в цій справі вже за кілька днів. Директор Комісії, яка вивчала справу біржевих акцій, і яку очолював Мілтон Г. Коген, заявив що під час вивчування дій біржі не було таких разячих надужить, як це було в 1934-му, році коли то треба було покликати до життя Комісію Цінних Паперів і Біржі.

Президент найменував окрему Раду, щоб не допустити до страйку на залізницях

Вашингтон. — Президент Кеннеді 3-го квітня найменував тричленну Раду крайньої необхідности, яка має зайнятися справою можливого страйку на залізницях. Ця Рада в першу черогу старатиметься привести до порозуміння в справі, регуляміну праці на залізницях та не допустити до страйку, яким погрожує п'ять спілок залізничників, які об'єднують 200 000 членів. Рада має, згідно із законом про працю на залізниці до 30-ох днів здати звіт Президентові про те, чи дійсно страйк залізничників загрожував би безпеці і здоров'ю американського народу. Коли б Рада визнала за потрібне, то Президент міг би просити про судову заборону страйку на дальших 30 днів. Сподіваються, що Рада крайньої необхідности старатиметься довести до порозуміння в справі так званого „федербедінгу" (непотрібних тепер варстатів праці на електрифікованих і змеханізованих залізницях), який, як твердять власники залізничих ліній, коштує їх річно коло $600 000 000. На голову Ради найменований нюйоркський адвокат Семюел Роземан, а на членів президента Каліфорнійського університету Кларк Керр і професор права у Висконсинському університеті Натан П. Файнсінгер. Рада почне переслуханнЯ у Вашингтоні 11-го квітня. Недавно Найвищий Суд ЗДА дозволив залізничим компаніям зліквідувати ті робітничі становища, яких тепер на залізницях не треба. Коли б це здійснилось, то десятки тисяч залізничників втратили б працю, і тому робітничі спілки погрожують страйком на всіх залізничих лініях.

Секретар праці Вірц закликає молодь до загальної і фахової освіти

Ню Йорк. — Секретар праці Віллард Вірц, промовляючи на прийнятті для вшанування пам'яті покійного сенатора Роберта Ф. Вагнера, остерігав молодь, щоб не покидала передчасно загальних та фахових шкіл, бо без більшої освіти та фахового вишколу важко буде в найближчих роках дістати працю. Хто не здобуде певної загальної освіти і хто не матиме технічної освіти, той, на думку секретаря праці, сам себе засудить до того, що буде „безкорисною людиною". Секретар Вірц говорив про відношення між освітою та автоматизацією праці. Механізація праці, — це сила, яка дозволить на те, що можна буде виконувати працю меншим числом людей, як це було давніше. Треба конче дійти до того, щоб якнайменше було розходжень між людьми щодо освіти. Вірц гадає, що науковці і технологи, мабуть, досягнуть того, що вільна будуть дещо перестерілою для людства. Технологічна революція зменшить число нефахових робітників, і тому треба всім молодим людям дбати про те, щоб здобути якнайвищу загальну освіту і в додатку ще й якусь технічну.

ПЕРОН ЦІКАВИТЬСЯ ПОДІЯМИ В АРГЕНТИНІ

Колишній аргентинський диктатор Хуан Перон (зліва) читає із своїм приятелем фінансистом Хордже Антоніо повідомлення про антиперонівську військову революту в Аргентині.

В Аргентині здавлено революту частини морської фльоти

Буенос Айрес. — В середу 3 квітня уряд президента Хосе Марії Гіда проголосив, що революта частини морської фльоти здавлена та що контроля над країною цілком в руках уряду. За приблизними підрахунками — 25 до 35 осіб втратили життя в цій останній короткій війні між різними родами збройних сил Аргентини. Справу вирішило летунство, яке залишилось за урядом і активно виступило проти морської фльоти. Обидві бази, морська і летунська, що ними користувались збунтовані моряки — в Ріо Сантяго і Пунта Індіо — зайняті вірними урядові військовими. Що сталося з кораблями, які взяли участь у тому бунті — між ними одним літаконосцем та двома кружляками — докладно не відомо. Вони виплили на широкі води і забрали з собою ранених. Велика більшість моряків та морських піхотинців, що брали участь в боях, встигли втекти і сховатися на кораблях. Неясне теж становище та навіть місце перебування командата фльоти, контр-адмірала Елядіо Вазуеза.

Збільшився престиж губернатора Ромні після того, як виборці схвалили нову стейтову конституцію

Дітройт. — В політичних колах звертають увагу на те, що престиж губернатора Дж. Ромні збільшився, коли більшістю 810,180 до 799,420 голосів схвалено зате, щоб в стейті обов'язувала нова конституція, запропонована республіканським губернатором Ромні, якого згадують, і між можливими республіканськими кандидатами на президента в 1964-му році. Хоч більшість становила дещо менше як 11,000, то все ж таки це є особистий успіх нового губернатора, який минулого року переміг був демократичного кандидата. Нова конституція має бути успішним засобом в руках Ромні до того, щоб змодернізувати уряд Мишиґенського стейту та з успіхом розв'язати фінансові проблеми стейтової леґіслятури.

Вечір у честь Митрополита Йосифа Сліпого в Дітройті

6 квітня Інститут Української Культури в лаштовує святочні сходини громадянства, присвячені звільненню Митрополита Йосифа Сліпого. У програмі буде: відкриття (проф. А. Шутка), та дві доповіді, проф. І. Боднарука про Українську Католицьку Церкву на рідних землях і московську політику проти неї, та о. д-ра В. Гавліча про звільнення Митрополита Сліпого. Буде також інсценізація відомого поетичного твору В. Янова „Отче Наш" у виконанні ансамблю ІУК під керівництвом арт. М. Кавки. Дохід з імпрези призначений на дар для Митрополита Йосифа.

АВТЕНТИЧНИЙ ФІЛЬМ З УКРАЇНИ

Ню Йорк. — Наші громадяни пан і пані Кущенко зробили недавно автомобілем подорож по Україні і при цій нагоді накрутили автентичний кольоровий фільм. Перший показ фільму відбудеться старанням 72-го Відділу Союзу Українок Америки в найближчу неділю, 7-го квітня, о 4:30 по полудні в залі Українського Інституту Америки при 79-ій вулиці у 5-ій евеню в Ню Йорку.

Оперний Ансамбль вшанує М. Лисенка концертом і оперою „Ноктюрн" цієї суботи в Ню Йорку

Ню Йорк. — В найближчу суботу, 6-го квітня, тут в залі Джуліард Гайскул при евеню „Б" відбудеться о год. 7-ій вечері концерт і вистава одноактової опери „Ноктюрн", що ними Український Оперний Ансамбль вшанує батька української музики Миколу. Лисенка у 50-річчя його смерти. Концерт і опера відбудуться під музичним керівництвом Ігора Соневицького і в них візьмуть участь: М. Кобрин - Кокольська, Ганна Шерей, Лев Рейнарович, Іван Гош, О. Зам'ята, Христя Карпевич і Г. Венгрин-Коляників. Мистецький провід імпрези в руках В. Ласовського, хореографія — О. Гердан, при фортепіяні — Г. Клим. Оперний Ансамбль доклав багато зусиль, щоб влаштувати цю велику мистецьку імпрезу й очікує масової участи громадянства.

ЛМКЛЮБ У НЮ ЙОРКУ ВШАНОВУЄ ПАМ'ЯТЬ МИХАЙЛА ОРЕСТА

Ню Йорк. — В Літературно-Мистецькому Клюбі в Ню Йорку відбудеться в п'ятницю 5-го квітня ц.р. Літературний Вечір присвячений пам'яті померлого недавно відомого українського поета і літературознавця Михайла Зерова-Ореста. Із вступним словом на цьому вечері виступить Євген Маланюк, із спогадами Святослав Гординський і твори М Ореста читатимуть Л. Крушельницька, Л. Храплива та Ю Микуленко. Початок вечора о год. 8-ій веч.

Совєти острілювали приватний літак на шляху до Берліну

Берлін. — Два совєтські військові літаки напастували у минулий вівторок приватний літак, яким два канадійці, що працюють в британській телевізійній стації, летіли до Західнього Берліну. Один з совєтських літаків давав сигнали канадійцям, щоб вони приземлилися. Пілот літака Юджі Грін, був за останньої світової війни пілотом в канадійському королівському летунстві і не послухав совєтського наказу та летів далі. Тоді з другого совєтського літака почали стріляти з скорострілу, щасливо не поцілювши машини, яка долетіла на західньо-берлінське летовище. Британський представник в берлінській контрольній стації на летовищі негайно заклав протест проти совєтської поведінки. Большевики стоять на становищі, що летунські кордони з Заходу до Західнього Берліну стоять до розпорядження тільки військовим літакам, а не приватним, зах. великодержави відкинули таке обмеження західнього летунського руху і вважають, що те останнє острілювання західнього літака було грубим порушенням умови. Москва відкинула західній протест, що вказує на загострення цього конфлікту.

ЗДА проти продовжування військової диктатури в Південній Кореї

Сеул. — Президент Кеннеді написав голові військової хунти в Південній Кореї генералові Чунг Гі Паркові листа, який в делікатний але недвозначний спосіб з'ясовує становище Америки в справі режиму в тій країні. Цей лист Президента був відповіддю на листа названого південно-корейського генерала, в якому Чунг Гі Парк боронив рішення керівної військової хунти — продовжити собі час свого безконтрольного урядування ще на 4 роки. Внаслідку такого рішення вийшла глибока політична криза в Південній Кореї, бо всі тамошні політичні партії запротестували перед військовою хунтою і заждали виконання обіцянки з-перед двох років, коли стався військовий переворот, що військова диктатура триватиме тільки два роки. Теперішній лист през. Кеннеді став величезним атутом в руках цивільних політиків, які домагаються повороту до конституційного режиму в Південній Кореї. Та країна залежить від фінансової і військової допомоги збоку Америки. Однак військовики, які засмакували у політичній владі, сприяють пропаганді „антиамериканізму", що ніби американці втручаються до внутрішніх справ Кореї. Тому становище тамошнього амбасадора ЗДА Семюеля Берджера дуже трудне — коментують американські газети.

Конгрес ухвалив закон про почесне громадянство ЗДА для Винстона Черчилла

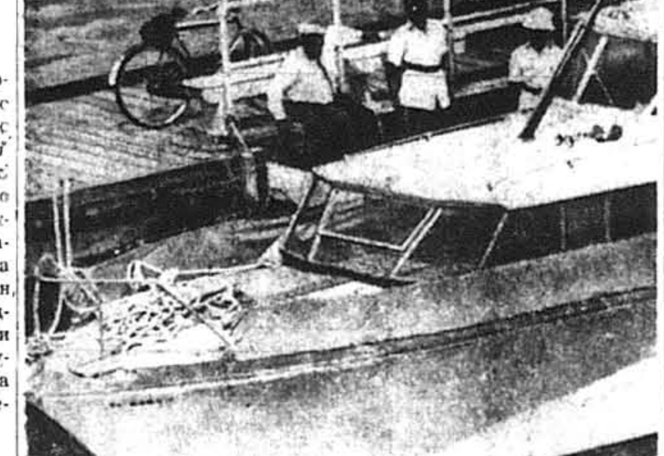
Вашингтон. — 2-го квітня Сенат одноголосно ухвалив закон про надання почесного громадянства ЗДА колишньому англійському прем'єрові серові Винстонові Черчиллові. Цей законопроєкт негайно вислали президентові Кеннеді до підпису. Президент має його підписати під час окремої церемонії в Городі Троянд в Білому Домі, і ту церемонію мають передавати на телевізійних стаціях Брітіш Бродкастінг Компані за допомогою комунікаційного сателіта „Рілей". При цій церемонії не зможе бути присутній 88-річний Черчилл, бо хворіє. В 1958-му році Черчилл вже відмовився від почесного громадянства ЗДА. Але тепер вже кілька американських стейтів надали почесне громадянство Черчиллові, і він заявив, що прийме і почесне громадянство ЗДА. Це перший випадок, що Конгрес ЗДА надав чужинцеві почесне громадянство ЗДА. Французький маркіз Ляфает дістав був почесне громадянство двох американських стейтів ще перед проголошенням американської самостійности, і пізніше автоматично став громадянином ЗДА.

„Голос Америки" плянує передачу про „Свободу" й Енциклопедію Українознавства

Джерзі Сіті. — Минулої середи, 3-го квітня, до приміщень В-ва „Свобода" загостили кореспондент і технік „Голосу Америки" з відповідною апаратурою та записали на тасьму розмову з редакторами „Свободи" для передачі її в Україну в рямках своїх щоденних радіопередач. Нагоду до цього дало 70-річчя, що його „Свобода" в цьому році відзначає. Розмова включала короткі запити і відповіді про початок та розвиток і ролю „Свободи" та про поодинокі ділянки її служби-праці. На запити відповідали редактор А. Драган, І. Кедрин, д-р Л Луців, Б. Кравців, і В. Давиденко.

Скориставши з того, що приміщення „Свободи" від кількох тижнів працює головна редактор Енциклопедії Українознавства проф. д-р В. Кубійович, кореспондент „Голосу Америки" перевів з ним розмову — для передачі в Україну — про цю книгу в українському та англомовному виданнях, як і про дальші плани.

АНТИКАСТРІВСЬКІ КУБИНЦІ НА БАГАМАХ

Місцева поліція в Нассав на Багамських островах охороняє судно „Вайолін III", в якому 16 кубинців й один американець готувалися до збройного рейду на Кубу. Усіх їх затримано і вони відповідатимуть перед судом за посідання зброї без дозволу на території Багамських островів.

НА КУБІ ВСЕ ЩЕ Є ПОНАД 12.000 ВІЙСЬКА СССР, ТВЕРДИТЬ КЕННЕДІ

ПРЕЗИДЕНТ ЗАЙНЯВ СТАНОВИЩЕ ДО РІЗНИХ СПРАВ ВНУТРІШНЬОЇ І ЗАКОРДОННОЇ ПОЛІТИКИ НА ПРЕСОВІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ

Вашингтон. — На Кубі було в часі найвищої кризи коло 22.000 совєтського війська. 5.000 совєтських вояків відкликано ще в листопаді мин. року, а 4.000 пізніше, так, що тепер все ще залишається там ще яких 11 до 12 тисяч совєтських вояків — так виходить з заяви президента Кеннеді на його останній пресовій конференції в минулу середу 3 квітня ц. р. Президент підкреслив, що це тільки приблизний і здогадний підрахунок, бо докладних цифер не можна мати. Водночас він заявив, що сподівається, що в найближчому часі будуть відкликані з Куби дальші совєтські частини, чого саме й бажають собі ЗДА. Що стосується Куби, то Президент широко мотивував останні заходи Уряду проти морських рейдів кубинських антикастрівських емігрантів-революціонерів. Президент кількакратно підкреслив недоцільність таких маленьких неконтрольованих наскоків, які ні в чому не послаблюють кастрівського режиму. Зате Президент хвалив добровільне включення в американські збройні сили 400-500 учасників невдачного кубинського висаду в Свинячій затоці з 1961 року. Президент заявив, що „хочемо помагати" тим численним кубинцям, які рішені спричинятись до визволення своєї батьківщини, але що Уряд хоче „знеохочувати" тих, які переводять рейди, що — за думкою Президента — „не приспішують справи волі".

З інших закордонно-політичних справ заторкнено на тій пресовій конференції справи Південної Кореї, участь німецьких учених у добуванні для Єгипту ракетно - атомової зброї, відношення до Латинської Америки й багато інших. Президент висловив надію, що в Південній Кореї прийде в найближчих днях до порозуміння між вйськовими державними правителями та цивільними політиками щодо дальшого таємошнього демократичного правління. Президент признав, що праця німецьких учених, що стараються винайти й розвинути для Єгипту різнородну зброю масового вбивства — збільшує напруження на Середньому Сході. Політикою ЗДА — заявив президент Кеннеді — є стежити, щоб на Середньому Сході існувала рівновага сил, яка знеохочувала б будь - якого агресора. Президент заявив, що він поїде до Европи в другій половині червня та відвідає Рим, Бонн і Берлін, — він заперечив, наче б в його плянах лежали відвідини Парижу й Лондону. Президент вимінув ясну відповідь на запит щодо теперішніх відносин з СССР і труднощів, що їх має Хрущов, та обмежився до заввагі, що „Хрущов має свої добрі місяці і свої погані місяці, як всі ми їх маємо". Що стосується взаємин з Британією, то Президент ствердив, що можлива зміна уряду в Британії напевне не вплине на зміну тих взаємин, що базуються на „історії і спільних інтересах".

Із внутрішніх справ Президент багато уваги присвятив бюджетовим і господарським справам. Він поставився оптимістично до праці Конгресу, висловивши переконання, що в цьому і двох найближчих місяцях Конгрес поладнає найважливіші законопроєкти. Дуже рішуче Президент відкинув суґестію кол. президента Айзенгавера щодо поважного скорочення видатків на сферичну програму. Президент Кеннеді ствердив, що він не погоджується з президентом Айзенгавером, що не слід звертати уваги на совєтські осяги в здобуванні міжпланетних просторів. Америка, казав він, відстає в цій справі тому, що спізнилася з своїми дослідами, але теперішній Уряд рішений триматися прийнятого тому два роки пляну — не дати відсунути себе Совєтам. Зокрема, Президент відкинув суґестію, щоб в цій справі порозумітись з колишнім директором бюджету Морісом Стенсом, вказавши на неґативні явища в бюджеті й економії, які були за урядування того економіста. У відношенні до південно - американських країн — Президент заперечив, наче б Уряд тримався строго принципу невизнавання режимів, що прийшли до влади насильно, бо — мовляв — це залежить від різних обставин, як сталися такі перевороти. В справі визнання нового режиму в Гватемалі — це вирішиться в найближчих днях. Президент боронив політику скріплювання американських збройних сил. Він висловився прихильно щодо ідеї заснування Академії для Закордонної Служби, вказавши на великі вимоги, які їх ставиться тепер до обов'язків амбасадорів в різних країнах світу.

У Ляосі вбито міністра закордонних справ

Вієнтіян. — В минулий вівторок 2 березня ц.р. член особистої сторожі ляоського міністра закордонних справ Квініма Фольсени застрілив його з автомату в його власному домі, при чому важко поранив в обидві ноги також його дружину. Це вже третій політичний атентат в Ляосі з трагічним вислідом від початку цього року. 12 лютого вояк з комуністичної партизанської армії застрілив полк. Кетсану Вонгсанавонгу, шефа штабу королівської армії. Державний департамент у Вашингтоні вислав кондоленційну депешу прем'єрові Суванні Фумі і вдові, але американські керівні чинники не знають ще, як той атентат відіб'ється на дальших подіях у Ляосі. Тамошній уряд складається з представників трьох ляоських таборів: прозахідного, комуністичного і „невтрального". Названий вгорі прем'єр і вбитий міністер закордонних справ належали до „невтралістів", дармащо вбитий міністер був дуже „лівим".

В АМЕРИЦІ

● Шикаґоський посадник Ричард Дж. Дейлі здобув перемогу над своїм республіканським противником Бенджеміном Адамовським. Але його більшість цим разом була менша, як в попередніх двох виборах. Дейлі дістав 581 716, а Адамовський 476 126 голосів.

● Традиційна вже Парада Льояльности в місті Ню Йорку цього року відбудеться в суботу 27-го квітня по П'ятій Евеню від 95-ої вулиці до 62-ої вулиці. Сподіваються, що в Параді Льояльности візьмуть участь коло 60 000 осіб із різних груп та американських організацій.

● Відомий журналіст Брукс Аткінсон називає книжку Рахелі Карсон п. н. „Мовчазна весна" — Хартою людських вольностей. Авторка пише про те, як різні хемікалії спричинили те, що в деяких районах вигинули всі птахи. Хемікалії є дешеві в продукції і дуже шкідливі для людей.

● Сенатор - демократ з Орегону Вейн Морс домагається, щоб уряд не дозволив вернутися до ЗДА тим кубинським втікачам, які брали участь в рейдах проти совєтських кораблів біля берегів Куби та на совєтський військовий табір на Кубі.

● Поет Богдан Бойчук — член Нюйоркської групи (поетів - модерністів) — видав як ці ж групи збірку своїх поезій „Спомини любови". Обкладинка — роботи Любослава Гуцалюка.

У СВІТІ

● Кол. президент Туреччини Селяль Баяр, засуджений на досмертну в'язницю після революційного скинення режиму його прем'єра Єднана Мендереса (якого повісили) і звільнений 28-го березня ц. р. на пів року задля лікування, розпочав у шпиталі голодівку на знак протесту проти дальшого тримання його в тюрмі.

● Італійські соціял - демократи Джузеппе Сараґата заявили, що вони лише соціялісти, що їх лідером є П'єтро Ненні, будуть підтримувати Совєтський Союз в справах закордонної політики Італії, не можливо допустити того ліво-соціялістичного політика до участи в італійському уряді. Однаково праві, як ліві соціялісти підтримують уряд Амінторе Фанфані у внутрішньо-політичних справах.

● Югославський диктатор Тіто гостював у себе мексиканського президента Адольфо Льопеза Матеоса і заповів, що восені цього року ревізитуватиме його. При тій нагоді Тіто побуває також до Бразилії, Болівії і Чіле. Очевидно, тими своїми відвідинами він скріпить в усіх тих країнах комуністичні впливи.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.
Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N.J.

Спутування визвольних рухів

Деякі останні ходи американської закордонної політики яскраво суперечать тим гаслам „визволення", що лунали у виборчій президентській кампанії восени 1952-го року. Правда, президент Д. Д. Айзенгавер та його секретар закордонних справ Джан Фостер Доллес також не стосували свого гасла у закордонно - політичній практиці, бо — наприклад — не дали ніякої допомоги мадярським революціонерам. Знаємо, що й за президента Дж. Ф. Кеннеді Америка, хоч погодилась була на висад кубинських революціонерів проти режиму Кастра на Кубі весною 1961-го року — поза висадними човнами не дала їм активної допомоги. Але тепер ми вже маємо приклади одвертого стримування патріотів, які хочуть боротися за визволення своїх уярмлених батьківщин.

Американський уряд, спираючись на вістках військової розвідки, вказав британським властям на Багамах, з якого-то відлюдного острівця кубинські антикастрівські революціонери роблять свої морські рейди проти Куби Кастра і проти кораблів, що довозять Кастрові зброю. Внаслідок цієї інформації, британська поліція схопила групу тих революціонерів і сконфіскувала їхній узброєний моторовий човен з вантажем вибухових матеріялів. Майже одночасно американці зробили те саме з іншим подібним човном кубинських партизанів - революціонерів на Флориді. А найвидатніших керівників протикастрівської еміграції на Флориді, які зайняті активною боротьбою проти режиму Кастра, взято під поліційний нагляд і обмежено свободу їхніх рухів територією одного повіту.

Речники Уряду виправдують таку поведінку тим, що революційна діяльність кубинських емігрантів спричиняє клопіт американській закордонній політиці, бо ні Хрущов, ні Кастро не вірять, що кубинські революціонери діють без активної допомоги і згоди збоку Америки. Тому — чуємо — кубинські й совєтські літаки можуть „мститися" на американських кораблях на Карібському морі, як це вже сталося в одному випадку, — а це з черги може привести до вибуху війни, якої Америка собі не бажає. Американські чинники вбачають в отих морських рейдах кубинських революціонерів просто намагання спровокувати міжнародний конфлікт і втягнути Америку в активну інтервенцію проти Куби Кастра — не турбуючись, яка офіційна політика Уряду.

Формально американські власті ніби мають рацію. Але по суті виходить, що, хоч сам Президент кількакратно заявив, що ціллю політики ЗДА у відношенні до Куби є знищення тамошнього комунізму і що він вірить, що прапор вільної Куби замає в Гавані, практично Америка утруднює самим кубинцям боротися проти поневолювачів та ще й притягає до тієї акції Британію. Те саме діється з Китаєм. Завдяки американській допомозі вільні китайці створили на Формозі 600-тисячну армію, модерно вишколену й вивіновану. Чанг Кай-шек хоче своїм військом розпалити партизанську війну проти комуністичного режиму на китайському суходолі. Але ЗДА не дозволяють цього, побоюючись „відплатних актів" збоку Пейпінгу і вибуху з цього приводу більшої війни.

Практичний наслідок цієї супербережної політики такий, що большевицька армія стаціонує на Кубі, яка перетворена в совєтську фортецю, а китайські комуністи щораз поширюють свої впливи в Південній Азії. Це логічно: тільки відважна політика має успіхи, здобуває союзників і відстрашує ворогів.

Комсомол під обстрілом

Ферменти серед совєтської молоді так поглибилися й поширилися, що очолюваний комуністичною партією совєтський режим був примушений звернути свої атаки на свою ж власну організаційну підбудову — Комуністичний Союз Молоді, що його скорочено називають „комсомол". Розглядові істотних недоліків у цій совєтській молодечій організації присвячено востаннє наради київського пленуму Центрального Комітету Комуністичної партії України в днях 27-го і 28-го березня цього року, який прийняв постанову „Про перебудову роботи та завдання комсомольських організацій України по виконанню рішень листопадового пленуму ЦК КПСС і грудневого пленуму ЦК КПУ".

З головними обвинуваченнями проти комсомолу виступав на засіданні київського пленуму перший секретар ЦК КПУкраїни Микола Підгорний. В діяльності комсомолу, його керівництва і низових організацій Підгорний знайшов „формалізм, казенщину, які засушують будь-яку живу справу", недостачу „цілеспрямованости і конкретности в роботі", незадовільне керування комсомольськими організаціями, принижування ролі комсомолу у виробництві тощо. Занедбання ідеологічної роботи Підгорний визначив, як причину „відроджування пережитків капіталістичного минулого" серед комсомольської молоді і „просочування буржуазної ідеології" в совєтське молодече середовище. Вину за поширені серед молоді настрої аполітичности і її втечу від комуністичної ідеології Підгорний скинув на „підступного ворога — буржуазну пропаганду" яка, мовляв, намагається „впливати на радянських людей, особливо на молодь, сіяти серед неї настрої аполітичности та безідейности, захитувати її патріотичні почуття, розкладати морально". Ствердивши, що „буржуазна пропаганда знаходить інколи поживний ґрунт серед частини молоді, яка все життя дихала повітрям соціялізму", Підгорний закликав боротися з цим ворожим впливом виховно - ідеологічною роботою, активною участю у виробничому процесі. Серйозні недоліки, чи пак „негативні факти", знайшов Підгорний також і в роботі з молодою зміною творчої інтеліґенції.

По лінії закидів Підгорного пішли також учасники пленуму в прийнятій ними постанові про „перебудову роботи і завдання комсомольських організацій". Ствердивши що „в роботі комсомольських організацій над ідейним вихованням молоді не вистачає бойовости і наступальности, тісного зв'язку з життям", постанова гостро вимагає „більше дбати про політичне виховання, ідейне гартування" молоді. Особливу увагу звертається при цьому на конечність повести „рішучу боротьбу проти будь-яких проявів буржуазної ідеології, проти чужих нашому народові формалістичних збочень у літературі та мистецтві".

Увесь діяпазон поставлених Підгорним на пленумі і зафіксованих у постанові ЦК КПУ обвинувачень і закидів вбік комсомолу України, який згідно з найновішими даними нараховує 3 500 000 хлопців і дівчат, доводить, що нігілістичні у відношенні до офіційної комуністичної ідеології і партійної політики настрої серед совєтської молоді поширилися в загрозливих для режиму розмірах. Найглибші ферменти й антирежимні тенденції проявляються передусім серед комсомольської молоді, що не знала й не знає досі ніякого іншого виховання, крім комуністичного. Це і є головним доказом на те, що московський комунізм програв в основному бій за своє власне майбутнє. З відвертанням молоді від комуністичних ідей і настанов неминуче послаблюється база „побудови комунізму" в СССР.

ЗДА евакуюють летунські бази в Марокко

На території королівства Марокко з початком „корейського конфлікту" в 1951-му році, на підставі окремої угоди між марокканським урядом і урядом президента Трумена, споруджено три велетенські летунські бази для далекосяжних бомбовиків ЗДА. Три наймодерніше виряджені летовища і при них необхідні споруди технічного й персонального характеру коштували державній скарбниці ЗДА $800 000 000 плюс „солона" винагорода для Марокко. Загальна площа всіх трьох баз, розташованих на південь від міста Касаблянки, становить 75 квадрат. миль. На підставі договору поміж двома урядами, вся ця територія мала екстериторіяльний статус, тобто адміністрація цих оборонних споруд на важливому стратегічному пункті Середземноморського обширу, знаходилася під повною контролею Вашинґтону. Для постачання воєнного добра, в рямцях того договору, відступлено для виключного вжитку американського летунства морську пристань Кенітра, за 70 миль від тих трьох летунських баз.

Внаслідок екстремістичних настроїв довколишніх країн арабського світу, а також під впливом пропаґанди Москви, уряд президента Айзенгавера погодився в 1959-му році евакуювати ці три бази. За договором уряду Марокко з Вашинґтоном до 31-го грудня 1963-го року вони мають бути залишені збройними силами ЗДА.

З початком січня цього року розпочалася довга й коштовна акція планової евакуації цих — донедавна таких грізних для СССР — трьох гнізд американської сили й готовости на терені Північної Африки. На кожній з баз перебувало донедавна понад 4 000 старшин і вояків летунських сил ЗДА та 60 000 місцевих робітників.

Окрім щорічної суми, яку виплачував Вашинґтон державній скарбниці Марокко за винайм, кожного року витрачалось $30 000 000 на платні місцевому населенню, на закуп харчів і на необхідні видатки технічного характеру. З кінцем цього року все це американське добро урветься для Марокко, наслідком чого хронічно квола економіка тієї країни зазнає удару поважного й небезпечного для стабілізації державно - політичного ладу. Недавня візита марокканського короля Гассана у Вашинґтоні, зустріч із президентом Кеннеді, довгі наради із представниками господарських кол столиці — мали на меті знайти шляхи й способи, щоб зарадити цьому лихові.

Ясна річ, ані офіційний Вашинґтон, ані прихильний для нього уряд і тактовний монарх Марокко не бажають взаємних ускладнень, потрясень або й економічного краху Марокко, сильно підтятого твердою поставою щодо американських баз покійного вже короля Мохаммеда V. До речі, в сучасну пору, із застосуванням на обширі Середземного моря фльотилії субмарин типу „Поляриса", з атомовою зброєю в її надрах, коштовні американські бази не належать уже до абсолютно конечних оборонних позицій ЗДА в цьому пункті ґльобу.

Точний реченець закінчення евакуації трьох американських баз в Марокко належить до мілітарних таємниць Вашинґтону, подають пресові звітодавці. Досі 20% військового персоналу і технічного устаткування баз здекомплектовано. На підставі обопільної догоди з 1959-го року, все рухоме добро цих баз, а також всі мілітарні споруди, як власність ЗДА, мають бути усунені або продані будь-якій державі на терені Африки й Европи. Отже, незабаром зникнуть з тамошнього терену прецизні летунські інсталяції, радарові станиці, десятки варстатів і багате канцелярійне устаткування.

Уряд короля Гассана проєктує на місці американських військових споруд улаштувати кілька міжнародних летовищ, а знаменито влаштовані будівлі використати на шпиталі й школи для місцевого населення. Але на перешкоді цим плянам стоїть тверда проблема: фінанси для здійснення коштовних проєктів. Деякі мілітарні споруди, також певне число летунського персоналу, як подають американські звітодавці, будуть перенесені до Еспанії, де находяться аналогічні летунські бази - велетні ЗДА. Заходить питання: як довго буде їх треба і в Еспанії в обличчі новітньої армади — плаваючих атомових фортець типу „Поляриса"?

Р. С-ук

У Західній Німеччині заборонять ученим працювати для зброєння Єгипту

Бонн. — Віце - президент західньо - німецького парляменту й один із лідерів німецьких соціял - демократів, д-р Карльо Шмід, оприлюднив заяву, в якій — як колишній співавтор обов'язуючої конституції Німецької Федеративної Республіки, — ствердив, що праця німецьких учених над узброєнням Об'єднаної Арабської Республіки в суперсонічні військові літаки й ракети з атомовими стрільнами — є протиконституційна. Водночас представники всіх трьох партій з західньо-німецького парляменту зажадали зголошення законопроєкту, який виразно забороняв би німецьким громадянам працювати у користь зброєння будь-якої чужої держави. В німецькій конституції забороняється діяти „проти мирного співжиття народів" та сказано, що зброю можна продукувати й продавати тільки за згодою уряду. Німецька публічна опінія заворушилась вісткою, що між ученими й конструкторами, які працюють тайно для збільшення воєнного потенціялу Єгипту є навіть сам голова дирекції фабрики літаків Мессершмідта, д-р Вільгельм Мессершмідт. Ізраїль вбачає в праці тих німців — новий доказ німецького антисемітизму, бо Об'єднана Арабська Республіка не скриває, що її ціллю є знищити Ізраїль.

Михайло Килимник

„Такого нам не треба"

Курітиба, Бразилія. — Від часу, коли президент Бразилії Жаніо Квадрос встановив дипломатичні зв'язки із Совєтським Союзом, чимало бразилійців побувало в червоній імперії. Їздили туди люди всіляких політичних поглядів, суспільних становищ, фахів тощо. Серед них бачили теперішнього президента Жвона Ґулярта, міністрів, сенаторів, депутатів парляменту, купців, промисловців, а також журналістів.

Назагал помічається, що московський комуністичний режим, маючи Бразилію на оці, ставиться до бразилійців прихильніше, ніж до відвідувачів з інших країн вільного світу. Чимало бразилійців мали нагоду розмовляти з відповідальними комуністичними діячами в Москві та Києві не тільки в державних установах, при свідках, але також у мешканнях тих осіб, часто сам-на-сам. Зокрема в Києві бразилійці цілком вільно почували себе на дніпровському пляжі, знайомилися там з дівчатами, яких фотографували, а потім відпроваджували додому. Один бразилійський інженер, який знає українську і жидівську мови, за порадою автора цих рядків, ледь світ в Одесі схопився з ліжка, вийшов через кухню готелевого ресторану на вулицю, ніким непомічений побував на базарах та залізничній станції, де нав'язував розмови з різними особами, навіть з українськими колгоспниками.

Жадний бразилійський відвідувач СССР ні в своїх пресових чи прилюдних виступах, ні в приватних розмовах не висловив найменшого захоплення тим, що побачив і почув у червоній імперії. Принаймні, на щось подібне нам ще не доводилось натрапити.

Бразилійська критика підсовєтського життя, якщо не помиляємося, почалася з легкої руки президента Жвона Ґулярта. Вже давненько, на мітингу членів „Ліґа Кампонеза" („Селянської Спілки") в далекому місті північної Бразилії Жвон Песоа, він виступив з промовою. Слухали його там 18 000 членів тієї „Ліґи". Хоч „Ліґа" в цілому керована комуністами, зокрема відомим бразилійським комуністичним ватажком Франсіско Жульйоно, президент одверто сказав, що совєтські колгоспи, взагалі совєтська сільськогосподарська політика не надається для звичок, вдачі й традицій бразилійського селянства. Він порадив членам Ліґи Кампонеза не брати собі за зразки ні колгоспи, ні радгоспи, а шукати власних шляхів в проведенні аґрарної реформи.

Звернула на себе увагу в курітібському „лівацькому" часописі „Ультіма Ора" стаття одного з політичних діячів, який відвідав Совєтський Союз. Автор статті твердить, що московський комунізм для Бразилії ніяк не підходить, що бразилійський нарід того ніколи не сприйме.

Кілька бразилійських журналістів познайомилися у Києві на дніпровському пляжі із студенткою Тосею. Розмова з киянкою провадилася російською мовою (у Бразилії курсів вивчення російської мови тепер не бракує). Але на запитання, чи Тося росіянка, дівчина рішуче відповіла, що вона — українка. Те саме сказали про себе кілька її подруг, які прислухалися цій розмові. На запитання бразилійців, а чи є тут хтось із росіянок, Тося гукнула до якоїсь рябуватої дівчини:

— „Варя, іді сюда! Іностранци хотят увідєть настоящую русскую дєвушку!"

Заручившись згодою, наступного дня бразилійські журналісти побували в мешканні Тосі, яка живе з батьками. Тосю застали за роботою: дівчина, знявши з подушки пошивку, перешивала її на купальний костюм — „трико". Дівчина одверто призналася: „Коли за літо не подереться, то восени я з нього знову зроблю пошивку".

Колгоспники з-під Одеси розповіли згаданому вище бразилійському інженерові про жахливий стан села на Україні. Їхній жалюгідний одяг наочно стверджував правдивість усього сказаного.

У розмові з відповідальним працівником державного апарату в Києві один бразилійський відвідувач сказав, що він знає в Парані кількох українських емігрантів. Совєтчик навіть вухом не повів на ці слова, а став говорити про красу Києва. Та коли вже прощалися, він раптом поцікавився: „А до тих емігрантів прислухаються у вас в Бразилії?..."

Московські враження бразилійців обмежуються майже виключно „вищими колами". Поза ними авторові цих рядків відомий лише один факт.

Під час світового конгресу в справі поборення пістряка, що відбувався в Москві, бразилійські лікарі - делеґати помітили, як до залі засідань з'явився якийсь чоловік в ґальошах без черевиків. Один з бразилійських лікарів зацікавився цим явищем і вирішив ближче довідатися про так дивно взуту особу. Виявилося, що чоловік у ґальошах був лікарем з Сибіру і на московський конґрес прибув як делеґат.

На запитання, чому він не носить черевиків, сибірський лікар густо почервонів, а колеґи цього лікаря сказали, що його черевики вкрали в потязі.

— То чого ж він собі не купить черевиків тут? — наполягав бразилієць.

— Бачите, — роздратовано відповів хтось за сибіряка, — людина в Москві перший раз, не знає, де і які тут крамниці, а взагалі це така дрібниця, що нею не варто цікавитись!

— Запросіть мене в гості до себе, я хочу оглянути вашу лікарню, ознайомитися з вашими методами поборювання пістряка, дещо пізнати життя на Сибіру, — звернувся бразилієць до сибірського лікаря.

Така несподівана заява заскочила всіх.

З різних боків почали казати, що то дуже далеко, що там надзвичайно зимно, нема добрих готелів.

Але бразилієць не піддавався. Він сказав, що не потребує ніяких розкошів, його, мовляв, цікавить лише наука і життя людей в маловідомих на Заході місцевостях. Однак, того дня він не дістав речевої відповіді на свою просьбу, а наступного йому сказали, що лікар з Сибіру виїхав додому, бо з його дружиною стався нещасливий випадок...

Дивні поголоски ходять у Москві про сина Хрущова, Сергія, за фахом інженера. Він ніби зовсім не цікавиться політичними справами, а інженерію також занехаяв. Його пристрасть — збирати метелики, і він вважається одним з найвидатніших у світі колекціонерів комах. У зв'язку з цим провадить жваве листування з безліччю осіб у різних країнах. Батько на нього, начебто, махнув рукою, а тим часом старається вивести на кремлівські верхи свого зятя, Олексія Аджубея.

У Кремлі безперервно точиться боротьба. Хто набирає більшої сили, того негайно або поволі усувають чи обмежують. Наприклад, після Олексія Кириченка „вбився в колодочки" Фрол Козлов. Тепер йому починають в'язати руки і від державних справ майже зовсім відсунули. Сьогодні більшу ролю від Козлова відіграють ті секретарі ЦК, які одночасно є заступниками голови ради міністрів, тобто подвійними помічниками Хрущова.

Московські вожаки явно уникають говорити з чужинцями про червоний Китай.

Не дуже охочі вони й до розмов про „соціялістичне сільське господарство". Майже не криються з тим, що працює воно вкрай погано, але в цьому, твердять, винен Сталін. Все ж ніби і в самому Кремлі є особи, які, хочуть коли не зовсім знести колгоспну систему, то бодай дещо послабити її. До цих, кажуть, належать Фрол Козлов і донедавній голова Ради Міністрів Російської СФСР Дмитро Полянський. Їх загально вважають „правими", щось на зразок новітніх бухарінців...

Багато чого можна почути від бразилійських туристів, але всі вони приходять до одного висновку, коли запитати їх, чи варто переносити спосіб життя під „московським караулом" на бразилійські терени:

—Такого нам не треба!

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

У справі статті в іншій газеті

9-го березня цього року я вислав до редакції „Шляху „Перемоги" листа, в якому писав:

„Дотепер я не звертався до Вас у справі статті Зарицького „Несамовита історія", видрукованої в „Шляху Перемоги" 23-го грудня минулого року, бо не уважав за вказане виходити з голословними спростуваннями її хибних заподань і мильних інтерпретацій.

Тепер, коли текст моєї доповіді, яку я виголосив в різних містах Англії і в Парижі, видруковано в „Українськім Слові" чч. 1111-3, Ви самі можете переконатися, що закидування мені совєтофільства, себто прихильности до Совєтів, є безпідставне. Також можите бачити, що Хрущова, який називає себе „русским", я не уважаю українцем за національністю. Тож не дивно, що в семи звітах з різних місцевостей, де я робив доповіді, нема й натяку на якесь совєтофільство. Також і на сходинах Спілки Українських Журналістів в Мюнхені, де моя доповідь була читана й дискутована, ніхто не добачив у ній якихось совєтофільських тенденцій.

З цього мусить бути ясно, що стаття Зарицького і коментарі до неї Вашої редакції розминаються з правдою. До речі, в тій статті подано багато такого, чого я не говорив, та це я полишаю на сумлінні автора. Тож прошу оприлюднити цього мого листа у Вашому часописі і бодай тим направити кривду, яку мені заподіяно. Волію на цьому закінчити справу і не доходити моїх прав іншими способами, ані зачинати безплідну полеміку, яка затруює атмосферу українського політичного життя, як затруюють її і образливі підозри та неоправдані закиди".

На цей мій лист редакція „Шляху Перемоги" нічого не відповіла, ані його не видрукувала. Тож прошу Вас, Шановні Панове, в ім'я правди і загального добра оприлюднити цього мого листа з текстом листа до редакції „Шляху Перемоги" на сторінках Вашого часопису.

Д. Андрієвський
Мюнхен, Зах. Німеччина

Л. К.

„Люди — не янголи" Івана Стаднюка

(Зразок новітнього соцреалізму)

(2)

Ось як виглядали передреволюційні дівчата у Стаднюка:

„Дівчата виходили на вулицю, обважнілі від одягу і прикрас, як стародавні лицарі від зброї. Кожна одягала по дві-три квітчасті спідниці, обшиті внизу мережкою, випускаючи одну з-під другої. Поверх спідниць красувалась несамовитої розкраски плахта, а потім ще вишиваний квітами по білому перкалю хвартух. Полотняні сорочки також були вишивані багатими взорами, із смаком підібраними під колір оксамитної корсетки — червоної, зеленої, чорної, блакитної. А намиста! Сила-силенна важких камінних горошин карміцового кольору! Всю цю пишноту завершував вінок квітів на голові, з якого спадав каскад сонячно-перістих стрічок".

Характер головного героя першої частини Стаднюк також намагається показати так, щоб виглядав він живою людиною, а не носієм певних чеснот чи вад, які авторові потрібні для проведення своєї думки. Платон Ярчук — людина палка, повна пристрасної любови до свого одинака-сина, вибухова, що в розпалі люті може донєстями бити цього самого сина. Ярчук гострий на язик, нетерплячий, — словом, має досить типові для українського селянина риси характеру.

Ось як описано його в романі:

„Округла, з відтінком міді борідка і ще рудіші, спущені навиз вуса надавали обличчю „благообразія" і статечности, в той час, як колючі і насмішкуваті очі були по-хлоп'ячому молоді, виблискували сірим полиском і наштовхували на здогад, що думки цього чоловіка зайняті інколи такими земними справами, які, здавалося б, не повинні тривожити людину його років, виснажену каторжною селянською працею".

Після смерти дружини Платон перебрав кількох жінок, аж поки спинився, здасться, вже на шостій, бо все хотів знайти для Павлика другу матір. Ось як перший раз везе Платон до себе нову жінку. „Платон Гордійович дивився на розквітлі сади... вдихав напоєне вогкістю весняне повітря і думав, що йому на шостому десяткові життя довелось везти додому другу жінку. І все через Павлика. Дичавіє синок, росте без матірного ока, як билинка при дорозі. І хата без господині — що земля без весни".

Тепер, коли в загальних рисах запізналися з головним героєм, цікаво простежити, що саме показує автор в своєму романі і як він це показує.

Американська і европейська преса кілька разів підкреслювали, що в романі Стаднюка вперше заторкнуто питання колективізації і зловживання та жорстокість влади під час її запровадження.

Стаднюк описує це поступово і з різних кутів.

На початку комуністи хотіли творити по селах так звані ТСОЗ'и, — Товариства Спільного Обробітку Землі. Ось як пише про це Стадник: „Весна була ще далеко.і селяни згідливо потакували (промовцям) головами, в глибині душі сподіваючись, що до ТСОЗ'у справа не дійде".

Коли ж на сільській сходці таки поставлено питання про усуспільнення реманенту та інвентаря, то середняк Ловиблох-Дубчак так арґументує проти цього:

„Є у мене сусіди, Левко і Гапка. На сходку вони не прийшли з тої ж причини, через яку ввесь час сидять без хліба: через свою дрімучу лінь. ...В коморі у Левка, крім смороду від здохлих мишей, нема нічого. Город у такому бур'яні, що там, їй-богу, вовки вже завелись. Мають дві десятини землі — здають їх у оренду — лінуються самі працювати. ...Так я вас, дорогі громадяни, питаю: на якого хріна треба мені такого товариства, де буде Левко з Гапкою і багато подібних до них лінюхів?

Сходка захвилювалась. З різних кутів почулись схвальні вигуки. Захарко перечекав шум і казав далі:

— У себе в родині я сколотив Товариство Спільної Праці. Два сини в ньому з родинами і я з бабою та дочкою. Прийму ще, хто бажає, але щоб землі, живого інвентарю та реманенту у них було не менше, ніж у мене. А щодо праці, то вже й не кажи! Працювати змушу стільки, скільки сам працюю".

Платон Ярчук також з недовір'ям поставився до ТСОЗ'у. Він каже:

„Дозвольте й мені сказати правду, хоч у когось від неї засвербить у носі. ...Совєтська влада нікого без землі не залишила: мірило було тверде — кількість душ у родині. Але як же могло статись, що одні, маючи ту саму землю, стали заможніми селянами, а інші й досі бідні, аж сині? Загадки тут ніякої нема. Вся справа в тому, у яких руках земля опинилась. Є селянин-господар, а є — не господар".

Звичайно, присутні на сходці комуністи не могли з цим погодитись, бо вони мали виконати певні завдання, а не дослухуватись до голосу селян. Стаднюк пише, що робітник, який керував зборами, „з докором глянув на Платона" і почав доводити, що хліб і постачі потрібні державі для червоної армії — хоч промовці цього зовсім не заперечували. І Платон після сходки почував себе ніяково, що не дотримав кроку совєтській владі.

Стаднюка особливо цікавить психологія українського середняка, і, крім Ловиблоха, він виводить ще одного середняка-Хтому. Негарний на виду і бідний. Хтома ще змолоду мріяв про те, щоб забагатіти і „показати", що він не гірший за інших. Ось як описує Стаднюк шлях, яким Хтома добився таки заможности.

„І став Хтома господарювати. Ніколи його хата не знала білого хліба, не чула пісні, не бачила добробуту... Працював Хтома з жінкою день і ніч. Щадив навіть на тому, що ходив босий від весняної ожеледі і до ранніх заморозків. З роками назбирав грошенят, купив ще одного коня — і поступово господарство Хтоми почало набирати сили".

Була у Хтоми заповітня мрія — купити новий віз на залізних осях. Довго збирав він гроші, але шкодував їх витратити. Аж Хтомі приснився страшний сон про золотий дощ — і в перший же базарний день після цього Хтома в'їхав у Коханівку на залізному возі, що аж дзвенів. Та не встиг Хтома насолодити своє серце вимріяною купівлею, не встиг наслухатись дзвону тарілчаних шайб на возі, — як рознеслася чутка про колгосп".

Так непомітно, не спиняючись на проміжних подіях, підводить Стаднюк свого читача до примусової колективізації,

ВСЯ ВЕЛИКОДНЯ ПИСАНКА НА ДОПОМОГОВІ ЦІЛІ ЗУАДКОМІТЕТУ

ПОЖЕРТВИ ВИСИЛАТИ БЕЗПОСЕРЕДНЬО ДО ЗУАДК У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ: UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE, P. O. BOX 1661, PHILADELPHIA 5, Pa.

СОРОК РОКІВ ПРАЦІ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДИ В АМЕРИЦІ

(З приводу 70-річчя д-ра Володимира Ґалана)

Д-р Володимир Ґалан

Історик українського життя в Америці між двома світовими війнами говоритиме про велике піднесення культурного, релігійного і суспільного життя української громади в цій країні, говоритиме про організовану силу нашої громади.

І, говорячи про цю організованість, він мусітиме називати провідних людей, визначувати ролю тих осіб, які були рушійною силою і душею цього організованого підйому. У списку цих людей, які вели українську громаду в Америці і своєю працею видвигали цю громаду на щораз вищі позиції, одно з перших місць займе д-р Володимир Ґалан. Якщо б перевести змагання популярности в скупченнях українців поза межами України ,то чи не найбільше відомою особою вийшов би саме д-р Володимир Ґалан.

Від сорока років, від першого свого кроку на американській землі, д-р Ґалан безперервно працює для української громади, присвячуючи українським національно-громадським справам весь свій талант і знання. Сучасникам важко оцінити людину, хочби вона визначувалась і надзвичайними вартостями. Для точної і сумлінної оцінки людських діл потрібно перспективи. Тому то і з нагоди сімдесятих роковин від народження цього роботящого й енергійного діяча української громади в Америці, одного із її провідників, постараємось пригадати про деякі його діла, щоб ми могли побачити його в повнішому образі і бодай тихою згадкою дати йому відчути, що його праця і посвята знаходить зрозуміння і признання.

Володимир Ґалан народився 3-го квітня 1893 року в містечку Глинянах на Львівщині у статечній і гідній міщанській родині, яка визначалася патріотизмом і повною національною свідомістю. Батько Михайло і Мати Марія бажали забезпечити сина добрим вихованням і освітою. Після закінчення народної школи жвавий і амбітний хлопець перейшов до гімназії в Золочеві. У школі молодий Володимир Ґалан визначався не лише здібностями в науці, але теж організаційними здібностями. Не без його участи в Золочівській гімназії засновано Пласт, він був теж учасником тайних зібрань, на яких гімназійна молодь вивчала історію України і здобувала національний світогляд. Гімназист Ґалан належав теж до перших гуртків, в яких українська молодь приспособлювалась до військового діла, щоб у відповідний момент стати на захист державної незалежности українського народу.

В 1912 р. молодий абсольвент гімназії Володимир Ґалан бере участь у першому пластовому марші в Карпати, що його вів ославлений потім пластун - стрілець Чмола. В той час записується Володимир Ґалан у Львівський університет і починає студіювати право. Та воєнні події перетинають заплянований життєвий шлях.

Володимир Ґалан, мобілізований до австрійської армії, проходить офіцерський вишкіл в Австрії і попадає в ранзі ляйтенанта артилерії на італійський фронт. Військове життя — це життєва заправа для нього. Перекинений на східній фронт ляйтенант Володимир Ґалан попадає в російський полон. Та тут він уже свідомий і дозрілий український діяч. Він знає, хто він є, де його місце і вся його увага присвячена студіям положення українського народу і можливостям для самостійного державного життя.

Не диво, що з полону Володимир Ґалан не повертається до своїх частин в австрійській армії, але включається у ряди Української Галицької Армії, що тоді станула у завзятий нерівний бій за державницькі права нашого народу. З українською армією перейшов Володимир Ґалан всі успіхи і невдачі. Він брав участь у здобутті столиці в серпні 1919 року, він боронив Львова перед польським наступом в 1918 році, він до останньої хвилини існування української армії гідно і відважно носив мундур сотника артилерії, а після програної вибрав еміграцію, замість приниження.

Ідея здобуття незалежности Україні не покидала українських воїнів, що станули у бій у славні 1917—1920 роки. Після програної ця ідея жила в них далі ,вони лише перемінили зброю на інші засоби, військову дію на віддану послідовну працю. Теж і Володимир Ґалан не покидав ідеї про боротьбу за свободу. Він покінчив студії права, студіюючи спершу у Віденському, а потім Празькому університетах докторатом права, покінчив теж спеціяльну Високу Школу Консулярної і Дипломатичної Служби, бажаючи віддати свої здібності для боротьби за незалежне, державне життя свого народу.

Та післявоєнні події в Европі зовсім не сприяли ніякій діяльності в користь незалежности України. Разом з іншими бувшими вояками українських армій д-р Володимир Ґалан використав можливість еміґрації до Америки і прибув тут у 1923 році. І ось вже сорок років працює він на американській землі для української громади, а перед ним усе та сама ціль краще майбутнє українського народу, державна незалежність України.

Вже тут у Злучених Державах Америки д-р Ґалан покінчив післяґрадуаційний курс Пенсилвенійського університету, що дало йому незалежність в устроєнні свойого особистого життя, і з усією притаманною йому енерґією кинувся працювати в укріїнській громаді і для української громади. Його заходами в 1923 році постала у Філядельфії Стрілецька Громада, яка об'єднувала усіх тих колишніх українських вояків, в яких живою була ідея визволення України. Це ж існування цієї організації дало змогу українцям у Філядвельфії зорганізувати в 1930 році великий протестаційний похід з участю кількадесяти тисяч осіб проти польської пацифікації українського населення в Галичині, чи теж великої маніфестації в обороні Карпатської України в 1939 році.

Пізнавши вбогість української громади в Америці- д-р Володимир Ґалан зрозумів, що ця вбогість, — це наслідок господарської незорганізованости. Він був першим піонером в ділянці господарської незалежности, організуючи у Філядельфії українську банкову установу. Ця установа, яка існує у Філядельфії і тепер, не лише стала важливою економічною станицею української громади, але й носить гордо українське ім'я.

Д-р Володимир Ґалан належить теж до „старих дубів" Українського Народного Союзу. Від кількох десятків років він є активним діячем цієї найбагатшої української інституції у вільному світі, займаючи в ній різні пости та й працюючи постійно над її організаційним ростом. Сьогодні д-р Володимир Ґалан займає почесне становище голови Контрольної Комісії Українського Народного Союзу, він є президентом Об'єднання бувших Українських Вояків, є членом Президії Українського Конґресового Комітету Америки, є членом різних українських організацій і установ.

Та є одна установа, з якою ім'я д-ра Володимира Ґалана зв'язане нерозривно. Це Злучений Український Допомоговий Комітет популярно званий ЗУДАК. Ще й дотепер багато простих людей утотожнює ім'я цієї організації з іменем її керманича, називаючи д-ра Ґалана, „містер Зудак".

Д-р Ґалан був одним із ініціятором організованої допомоги Україні під час другої світової війни. Американська українська громада свідома була того, що в цій війні Україна багато потерпить і треба буде прийти їй із матеріяльною допомогою. Вже під час Першого Конґресу Американських Українців 24-го травня 1940 року у Вашинґтоні деякі українські діячі у ЗДА, а головно д-р Льонгин Цегельський звернули увагу на справу організованої допомоги українцям в Україні.

Другий Конґрес Американських Українців 22-го січня 1944 року у Філядельфії схвалив уже постанову про створення допомогової установи, яка перебрала б на себе всю акцію допомоги Україні. В осередку цієї акції станув д-р Володимир Ґалан. Того ж самого 1944 року постав Злучений Український Американський Допоговий Комітет, що являвся об'єднанням усіх допомогових українських організацій у ЗДА, включно з осередком Української Воєнної Допомоги в Дітройті, що

(Закінчення на сторінці 4-ій)

Парохіяльна школа св. Юрія в Ню Йорку вшанувала Тараса Шевченка

Парохіяльна школа при завідуваній оо. Василіянами українській греко-катол. парохії св. Юрія у Ню Йорку влаштувала і цього року традиційну Шевченківську Академію, яку попередили навчання про Поета під час цілого ряду лекцій на годинах української мови. Академія відбулася 19-го березня у просторій авдиторії величавого власного шкільного будинку при 6-ій вулиці, яку вщерть виповнила шкільна дітвора всіх кляс і дитячого садочка під проводом свого катехита, Всч. о. Григорія, ЧСВВ, Сестри-управительки, вчительок - Василіянок і світського вчительського збору.

На програму, яку виконали вцілості учні 5-ої і 4-ої кляс під проводом профес. Івана Близнака, склалися наступні точки: відспівання „Заповіту" та інших пісень до слів Шевченка, святочна доповідь і декілька збірних деклямацій. У виконанні програми взяло участь 250 дітей, а на залі було їх кругло 750.

Безпосередньо перед академією на доручення управительки школи, Преп. Сестри Теодосії, ЧСВВ, видане за спонукою пароха ВПр. о. Ореста Засійбиди, ЧСВВ, вчителі перевели по своїх клясах збірку пожертв на побудову пам'ятника Шевченкові у Вашинґтоні, яка принесла поважну суму ста долярів. Цю суму передано голові Діловото Комітету Пам'ятника Шевченкові на місто Ню Йорк, д-рові Іванові Козакові. Всім дітям роздано листівки з портретом Шевченка, що їх видав для цієї цілі Крайовий Комітет Пам'ятника Шевченкові, Інк.

Тим чином школа св. Юрія відгукнулася першою на заклик названого Крайового Комітету, проголошений на початку біжучого місяця в справі масового переведення збіркової акції також серед шкільної дітвори.

Цей патріотичний і гідний наслідування вчинок заслуговує на відмічення і признання ще й тому, що названа школа вже у березні 1961 р. включилася чинно в започатковану тоді збіркову акцію на фонд побудови пам'ятника Шевченкові у Вашинґтоні. Тоді то з доручення тодішнього пароха, тепер ігумена, ВПр. о. д-ра Юліяна Катрія, ЧСВВ переведено під проводом тодішньої управительки школи, Преп. Сестри Емілії, ЧСВВ поміж всіми шкільними дітьми таку саму збірку і з таким самим вислідом, як тепер в дні 19-го березня ц. р. — За це названа школа одержала вже від Крайового Комітету Пам'ятника Шевченкові почесну грамоту подяки.

І. К.

✝

У глибокому смутку ділимося з Рідними, Приятелями, Земляками і Знайомими болючою вісткою, що дня 28-го березня 1963 р. у лікарні в Джаспер, Індіяна, по короткій і тяжкій недузі упокоївся в Бозі наш Найдорожчий і Невіджалуваний МУЖ, БАТЬКО й ДІДУСЬ

бл. п. д-р Григорій ЧУШАК

ветеринарний лікар

Похорони відбулися 1-го Квітня 1963 р. з похоронного заведення п. Музики до катедральної церкви св. о. Миколая в Шикаґо, а потім на парохіяльний цвинтар.

Горем прибиті:

ДРУЖИНА,
дві заміжні ДОНЬКИ
з МУЖАМИ та ДІТОЧКАМИ

ОБ'ЄДНАННЯ АМЕРИКАНСЬКО-УКРАЇНСЬКИХ ВЕТЕРИНАРНИХ ЛІКАРІВ

у глибокому смутку повідомляє, що 28-го березня ц. р. упокоївся по короткій недузі член основник і довголітній голова Товариського Суду при Гол. Управі

✝

Д-р Григорій ЧУШАК

ветеринарний лікар

Залишив горем прибиту дружину Стефанію, дві замужні доньки з чоловіками та двоє внуків.

Похоронні обряди відбулись в понеділок, 1-го квітня ц. р. в Шикаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять.

Головна Управа
Об. Ам.-Укр. Вет. Лікарів

СОРОК РОКІВ ПРАЦІ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДИ В АМЕРИЦІ

(Закінчення із стор. 3-ої)

постала завдяки діяльності Івана Панчука.

Д-р Ґалан від перших днів існування цієї допомогової установи став її душею і промотором. Все, що собою уявляв ЗУАДК під час вже майже двадцятирічної діяльности, є головній мірі завдячувала ця установа праці й ініціятиві д-ра Володимира Ґалана. Можливо, що він і мав часом іншу думку, ніж інший громадський діяч, але у д-ра Ґалана крім думки була ще й дія, охота працювати і діяти.

Це ж він перший з'явився на европейському континенті, щоб принести слова розради для українських втікачів в таборах в Західній Европі. Це ж він перший ішов з обороною і заступництвом, це ж він помагав українським втікачам вибороти права, які їм були заперечені. Ніхто інший, тільки д-р Ґалан перший з'явився в таборі полонених Української Галицької Дивізії, і він виборов для цих наших вояків права на рівні із втікачами. Перші допомогові пакети, що почали прибувати, як дарунок від українців в Америці для українських втікачів в Европі, були зв'язані з іменем д-ра Ґалана, який своїми заходами і працею поставив українську допомогову установу — ЗУАДКомітет на тих правах — що їх мали інші добровольчі допомогові установи, здобуваючи для неї визнання уряду і міжнародні зв'язки. Д-р Ґалан висловився раз у розмові, що думав поставити ЗУАДК на висоті українського представництва, де станиці ЗУАДКомітету в різних країнах мали б позицію консулярних станиць, в яких відповідні молоді діячі могли б вчитись тайн дипломатичної служби. Це з нього говорив колишній боєць за державну незалежність і вишколений дипломат. Лише фінансова обмеженість нашої громади не дала змоги перевести цього діла в життя, як і багато задумів розбивалось на —недостачі зрозуміння і недостачі фінансів.

Але сьогодні з деякої перспективи можемо сказати, що діло, яким керував д-р Володимир Ґалан, акція, допомоги, передовсім допомоги в переселенні поза океан, — це найбільше досягнення організованої української громади в Америці. Ті, хто перший прибував до ЗДА, напевно не забудуть зворушення, коли впливаючи до американського порту, чули привітання українською мовою, що їх виголошував д-р Володимир Ґалан, як представник української допомогової установи, офіційно визнаної урядом ЗДА. Не часто провідник дістає признання від своєї громади. Та д-р Ґалан вважається багатьма новими поселенцями тим Мойсеєм, який допоміг їм вийти із бідних переселенчих таборів і прибути до цієї заможної країни і почати тут нове, свобідне і достойне життя.

Сорокрічна діяльність д-ра Ґалана в Америці зовсім не підірвала його запалу. Він далі діяльний, один із найбільше діяльних наших громадських діячів у ЗДА. Він далі являється діяльним президентом ЗУАДКомітету, він є президентом ОбВУА, він є головою Контрольної Комісії УНС, він є членом Президії УККА, він, щоденно посвячує свій повний час на ведення українського банку у Філядельфії. Д-р Володимир Ґалан діяльний теж як мемуарист з часів визвольних змагань. Багато нас пам'ятає його гарні описи боїв в календарях „Червоної Калини". Він поміщує свої спомини й у пресі, головно у „Свободі". Д-р Ґалан теж непересічний промовець, він визначається справжньою прикметою доброго дипломата, вміє вислухати, вміє порадити і вміє порішити справи. Він теж знаменитий провідник маси; пам'ятаємо його на пості предсідника різних масових зборів і він завжди був на місці, завжди вмів повести справу і повести народ. Та д-р Володимир Ґалан не лише добрий провідник, він теж здисциплінований член громади, зразковий член громади. За його головування у Відділі КУККА у Філядельфії, ця громада вибилась на першу між усіми громадами у ЗДА. Д-р Ґалан теж веде зразкове родинне життя. Від 1929 р. він жонатий із донькою пароха Філядельфійської катедри славної пам'яті о. Кінаша, в нього здібний син — інженер аґрономії.

Наша громада горда, що має між собою таку людину, як д-р Володимир Ґалан, бо саме завдяки таким провідникам наша громада росте і розвивається. З нагоди 70-річчя вся громада щиро бажає д-рові Володимирові Ґаланові ще довгих років життя, і повного вдоволення з його невсипущої діяльности.

О. Тарнавський

● **Аналіст публічної опінії** Луіс Гарріс заявив, що він припиняє вести опитування в своєму власному імені, і переходить на працю до Колумбія Бродкестінґ Систем, підписавши 6-річний контракт із тією радіовою і телевізійною Компанією. В 1960-му році він був аналістом політ. ситуації тодішнього кандидата на президента Джана Ф. Кеннеді.

● **Королева Єлисавета II** вернулась в четвер 28-го ц. м. з кількатижневої подорожі на острови Фіджі, до Нової Зеляндії і Австралії. Назустріч королеві виїхав прем'єр Мекміллен з усіма членами свого уряду. Князь Філіпп Единбурзький був в доброму гуморі, обгорілий і в квітучому здоров'ї, але сама королева була бліда й втомлена. Англійська преса твердить, що такі королівські подорожі репрезентаційного характеру перестарілі і не мають ніякого політичного ні морального глузду.

● **На Мадярщині** звільнено вже всіх в'язнів, охоплених амнестією з 21 березня. Між іншими вийшли на волю колишній секретар кардинала Міндсенті, Еґон Тучані, і 12 духовників, які були засуджені на високі в'язничні кари. Звільнено секретаря робітничої ради Будапешту Шандора Балі, одного з провідників революції з 1956 р., як теж різних інших видатних учасників того повстання.

Зі спорту

ФУТБОЛЬНІ ЗМАГАННЯ УКРАЇНСЬКИХ КЛЮБІВ НА НАСТУПНУ НЕДІЛЮ

УСК Ню Йорк — „Гунґарія", Ню Йорк, футбольні змагання за мистецтво „Великої Десятки" Німецько-Американського Футбольного Союзу відбудуться в неділю, 7 квітня 1963, о год. 3.30 по полудні, на грищі Українського Спортового Майдану в Коледж Пойнті, Н. Й.

„Чорноморська Січ" (юнаки) — Балтімор С. К. (юнаки), футбольні змагання за Чашу Юнаків ЗДА між репрезентантами — чемпіонами юнаків стейтів Ню Джерзі та Мериленду відбудуться в неділю, 7 квітня 1963, о годині 2.00 по полудні, на грищі Айронбавнд Філд при Вілсон Евню в Нюарку, Н. Дж.

„Чорноморська Січ" — „Варшава - Соколи", футбольні змагання за Чашу Люїса відбудуться тогож дня на цьому самому грищі Айронбавнд Філд о год. 3.30 по полудні.

„Тризуб", Філядельфія — Портуґальський С. К., Нюарк. В останній хвилині одержали ми, покищо непотверджену вістку, що Американська Футбольна Ліґа визначила на неділю 7 квітня останні мистецькі змагання „Тризуба", які є повторенням розіграних раніше змагань. Ця зустріч мала б відбутися у Філядельфії на грищі „Тризуба". Змагання за Чашу ЗДА між „Тризубом" та „Готою" мали б відбутися в неділю 21-го квітня у Філядельфії.

Відбиванкові першенства СУАСТ — Схід відбудуться в неділю, 7-го квітня 1963, починаючи о год 10.00 рано, в приміщеннях УМСА в Ню Гейвен, Конн. Влаштовує ці змагання Ланка Відбиванки СУАСТ — Схід. Учасники можуть вислухати Богослуження в українській католицькій церкві в сусідстві під час призначеної для цього перерви в змаганнях.

Арґус Клюб, Данія — „Гунґарія", Ню Йорк 3:1

Данська дружина, кількакратний мистець футболу Данії, закінчила своє турне по ЗДА минулого вівтірка змаганнями з „Гунґарією" в Ню Йорку. Данці, непереможні у всіх грах в ЗДА, виграли теж з мадярською дружиною, яка тепер репрезентує ЗДА, як її минулорічний чемпіон. Одинокі ворота для мадярів здобув в останній хвилині гри А. Мате, король стрільців цього клюбу.

„ТРИЗУБ" — „ГАКОАХ" 3:0 (1:0)

Філядельфія, 31 березня. — Після десятилітньої перерви, на виклик „Тризуба", погодився „Гакоах" на змагання за Чашу Даффі, яка находилася в посіданні „Гакоаху". „Тризуб виступив до цих змагань в складі: Варварюк, (Свіч), Бородяк Рач, Кравець, Ферейра II, Ілай, (Зоф), Нога,, Чижович, Ферейра I, Манджіні, Татоян, (Скат). В „Гакоах" виступили давні знайомі Тодт і Горзелінґ та відомі Волянін і Джорджевіч. Судьював добре Джан Сальваторе.

Змагання, які заповідалися дуже цікаво, почалися змінними швидкими акціями, мов на фільмовій стрічці, і щойно на 26-ій хвилині по блискавичній акції Чижович з подачі Ферейри I примусив воротаря противника до капітуляції. До перерви змагуни „Гакоаху" старалися за всяку ціну вирівняти з небезпечних проривів і добрих стрілів, з якими вміло впорався Варварюк. В другій півгрі прийшов новий воротар „Тризуба" Свіч, який показався в однаковій мірі добрим у виловлюванні низьких, піввисоких та високих стрілів. Новий набуток Скат, пізнавши систему гри „Тризуба", почав вибиватися вже бігом та вискоком до м'яча і бистротою думки. Натомість Чижович переходить тепер помітний спад форми, вертаючися до своїх старих вже гріхів, в тому і еґоїзму. А він, як капітан дружини, повинен бути добрим приміром у всьому для дружини.

Друга півгра належала до „Тризуба". В 50-ій хвилині гри Ферейра I стрілив з вільного з 20-ти метрів ворота на цаль від стовпа, а на 89-ій хвилині Нога з такої ж віддалі поцілив у праве „віконце". Крім Свіча в цій частині гри заграли блискучо дефензивні лінії, за виїмком Ферейри II, який не може вповні прийти до себе після останнього поранення. Власне його, а не Ілая треба було замінити у другій половині Зофом. В нападі найкращими були: Нога і Манджіні, хоч останній марнував багато часу на непродуктивні пописові трюки.

В передзмагу аматори „Тризуба" перемогли 4 : 0 „Колпінґ" в останніх ліґових змаганнях та здобули безспірне мистецтво Першої Дивізії і право на вихід до Вищої Дивізії. Заслуга в цьому проводу футбольної ланки аматорів, капітана дружини Михайла Юрчака і всіх без виїмку завзятих і технічно заавансованих молодих змагунів, які слухняно виповняли прикази проводу, тренера і свого капітана. Щиро вітаємо їх з авансом до Вищої („Мейджор") Дивізії і бажаємо їм дальших успіхів у наступному сезоні.

Примітка: В попередній рецензії змагань „Тризуб" — „Польські Соколи" спростовую, що Чижович, а не Нога, в 36-ій хвилині підніс і устійнив вислід змагань сильним стрілом після акції Нога-Ферейра — Чижович.

Яр. К - ий

ПОКАЗНИК ПЕРШОЇ ДИВІЗІЇ АМАТОРСЬКОЇ ЛІҐИ ФУТБОЛУ ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Стан з 31-го березня 1963.

	Гор	Точок	Воріт
„Тризуб"	18	35: 1	75:17
Аллентавн	15	27: 3	60:10
Калмики	16	24: 8	52:32
Мадяри	16	16:16	25:32
Фенікс	17	15:19	34:38
Донавшв.	17	12:22	23:42
Ерцґебірґе	18	12:24	23:34
Колпінґ	15	11:19	23:46
Бетлегем	16	7:25	25:39
Норіставн	16	3:29	6:52

В складі першунів Ліґи змагалися: М. Шумицький, В. Радзібаба, М. Юрчак, Ю. Басср, Г. Дуви, Ю. Харченко, Б. Скульський, Ю. Чубатий, Я. Тимків Г. Ахінко, В. Яхвак, та на резерві: Ґалай, Романець, Коломиєць і Капустяк. Найкращими стрільцями воріт були: Г. Ахінко, — 30 воріт, Я. Тимків — 12, В. Яхвак — 10, Б. Скульський — 9, Ю. Чубатий — 6.

● **Президент Вільного Китаю** Чіянґ Кай-шек проголосив з нагоди „Дня китайської молоді" заклик до китайських комсомольців на азійському континенті, що б вони повстали проти тиранської комуністичної влади.

● **У Греції** страйкували протягом двох днів 11,000 адвокатів, які протестували проти того, щоб уряд видавав право на ведення адвокатської практики людям, які виконують іншу професію, та жадали, щоб адвокати могли йти на пенсію після 35, а не 40 роках праці і користати з пенсійного і безробітного фонду, на які вони платять внески.

ТАРЗАН, ч. 5011. Похоронили сестру Фостера.

Похоронна відправа відбулася можливо якнайцвидше для сестри Білла Фостера.

— Назвім це долею, — потішав Тарзан. — Її одержимість і її жажда розшуків спричинили те, що вона зажила відмолоджуючих пігулок презервера.

— Так, — відповів Білл. — Вона була б зажила їх навіть тоді, коли б знала, що з нею станеться!